

stupcích podle §§ 32 a 36 zbrojního patentu obligatorně utrpěti vedlejším trestem propadnutí zbraně, byla v těch případech, kde ho tato újma odůvodněně stihnouti nemůže, vyvážena přiměřenou újmou na penězích, takže třeba tento náhradní vedlejší trest obligatorně uložit vždy, když na primérní vedlejší trest propadnutí zbraně uznáno býti nemůže. Poněvadž pak případy, kdy se má tak státi, jsou v § 47 zbrojního patentu vypočteny jen příkladmo, jest to dáno jen nalézacímu soudu k volnému posouzení, kdy chce na místo obligatorního primérního trestu propadnutí zbraně použití tohoto náhradního trestu; jeden z nich však závazně uložen býti musí. V souzeném případě není možno proti obžalovanému vysloviti propadnutí zbraně, jímž by byl poškozen její okradený oprávněný vlastník; jest tu tedy okolnost zvláštního zřetele hodná ve smyslu § 47 zbrojního patentu, by na místě onoho propadnutí zbraně byla obžalovanému uložena přiměřená peněžitá pokuta, již byl podle hořejších vývodů porotní soud povinen vysloviti a jejíž pominutí jest ve zmateční stížnosti státního zástupce právem vytýkáno. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3168.

Reálný souběh přestupků podle §§ 411, 335 tr. zák.

Aby bylo lze na celý děj pohlížeti jako na jednotný celek, nestačí, by jen zevní děj poukazoval na jednotnost (celý příběh vzešel z jednoho a téhož podnětu, splýval časově a místně v jedno a vzájemná souvislost jednotlivých počinů nebyla ani co do času ani co do místa přerušena), nýbrž jest nezbytno, by celkové jednání bylo předsevzato v jednom a témž zlém úmyslu; jen jednotnost rozhodnutí a vůle, t. j. jednotnost zlého úmyslu jest oním podstatným znakem, který dodává jednotlivým trestným počinům ráz nedílného celku.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, Zm I 113/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. ledna 1928, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 b) tr. zák. uznán vinným přestupky §§ 335 a 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství není odůvodněna. Stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. a usiluje o odsouzení obžalovaného pro zločin podle §§ 152 a 155 b) tr. zák. místo přestupků podle §§ 411 a 335 tr. zák. Stížnost uplatňuje, že není přípustno, v obžalobu dané jednání obžalovaného rozkládati na dvě samostatné části a jednu (údery a tlučení, které u Aloisa F-e zanechaly vidi-

telné známky a následky) kvalifikovati jako jednání úmyslné, jako pře-
 stupek podle § 411 tr. zák., druhou pak (zhmoždění hrudníku F-ova)
 jako jednání zaviněné, to jest přeštok podle § 335 tr. zák. Jisto je, že
 podle děje, jak jej vylíčil svědek Alois F. a jak jej bere za prokázaný
 nalézací soud, vzešel celý příběh z jednoho a téhož podnětu a že splý-
 val časově a místně v jedno, že vzájemná souvislost jednotlivých počinů
 nebyla ani co do času, ani co do místa přerušena, takže vše to by oprav-
 ňovalo, by se na celý děj pohlíželo jako na jednotný celek. Leč nestačí,
 by jen zevní děj poukazoval na jednotnost, nýbrž jest nezbytno, by bylo
 celkové jednání předsevzato v jednom a témž zlém úmyslu. Jen jednot-
 nost rozhodnutí vůle, t. j. jednotnost zlého úmyslu jest oním podstatným
 znakem, který dodává jednotlivým trestným počinům ráz nedílného
 celku. Nalézací soud nebere však takovou jednotnost subjektivního za-
 vinění u obžalovaného za prokázanu. Naopak zjišťuje, že zhmoždění
 hrudníku nebylo způsobeno úmyslně a to ani v nepřímém zlém úmyslu.
 Zmateční stížnost uplatňuje sice, že tento předpoklad soudu je podle
 čís. 5 § 281 tr. ř. vadným, poněvadž prý je stížen vnitřním rozporem a
 neúplností, leč neprávem. Nalézací soud zjišťuje, že se obžalovaný na
 svědka F-e vrhl a klekl mu jedním kořenem na prsa. Lze přisvědčiti, že
 ono vrhnutí se je jednáním, poukazujícím k jednání, nesenému úmyslem
 nepřátelským. Leč to ještě nevylučuje, že následující na to zhmoždění
 hrudníku, způsobené kleknutím na prsa, bylo způsobeno zaviněně. Ne-
 lze tvrditi, že jde o případ zcela nemožný a nemyslitelný. Jeť možno, že
 obžalovaný údery a tlučením, jichž se dopustil jak před oním vrhnutím
 se na F-e, tak i po něm, chtěl ho sice na těle lehce poškoditi, že mu
 však nechtěl kleknutím na prsa způsobiti ublížení na těle, nýbrž že si,
 jak nalézací soud vyslovuje a po zákonu (§ 270 čís. 5 tr. ř.) odůvodňuje,
 klekl na F-e proto, by si ho přidržel a nikoliv proto, by tímto tělesným
 pohybem s ním zle nakládal. Není proto oprávněna výtká, že rozsudek
 zjišťuje současně skutečnosti, které se navzájem vylučují, nemohouce
 vedle sebe podle pravidel logického myšlení obstáti. Není však opod-
 statněna ani výtká neúplnosti. Nalézací soud nepomíjí okolnost, že ob-
 žalovaný kopl F-e také do prsou. Naopak ji výslovně zjišťuje a předpo-
 kládá také, že se kopnutí to stalo úmyslně. Stojíť po skutkové stránce
 na stanovisku, že všechny počiny, až na zranění na záhlaví pádem a na
 zhmoždění hrudníku, jsou zlým nakládáním, stavším se úmyslně, — tu-
 díž také ono kopnutí do prsou. O neúplnosti nemůže býti proto řeči. Nad
 to nedovozuje nalézací soud z kopnutí do prsou žádných důsledků, jsa
 toho přesvědčen, že zhmoždění hrudníku bylo způsobeno jen kleknutím
 na prsa a nikoliv též kopnutím do prsou. Pouhým tvrzením opaku ne-
 doličuje stížnost po zákonu žádný z dovolávaných důvodů zmatečnosti,
 nýbrž brojí jen nepřipustně proti volnému uvažování průvodů a založe-
 nému na něm přesvědčení soudcovskému (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.).
 Důvod zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř. není proto opodstatněn v žádném
 z uplatňovaných směrů. Jsou-li však napadená rozsudková zjištění for-
 málně bezvadná, není podkladu pro dovolávání se hmotněprávního dů-
 vodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., jež stížnost uplatňuje také jen pro

případ, že celé jednání, tedy i zhmoždění hrudníku bylo zlým nakládáním, v nepřátelském úmyslu. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost státního zastupitelství jako bezdůvodnou.

Čís. 3169.

Ke zločinu žhářství se vyžaduje v subjektivním směru pachatelův úmysl, by z jeho činu vzešel na cizím majetku požár, t. j. oheň většího rozsahu; pro posouzení toho není však rozhodnou ani tak číselná výše škody, jako hlavně nebezpečí, jímž pachatelův čin ohrožuje cizí majetek zničením ohněm; jen kdyby tu nebylo okolností, poukazujících na to, že vědomí i vůle pachatele nesly se nutně k tomuto výsledku jeho činu, bylo by lze uvažovati o mírnější kvalifikaci činu za zlomyslné poškození cizího majetku.

Kvalifikace zločinu žhářství podle § 167 písm. g) tr. zák. přichází v úvahu jen tehdy, když tu není žádného z tíže kvalifikovaných případů předchozích; eventuální otázka na tuto kvalifikaci je vyloučena, je-li výsledky řízení napovězen jedině takový skutkový stav, který, zakládaje skutkovou podstatu trestného činu tíže kvalifikovaného (zakládání požáru dvakrát, § 167 d) tr. zák.), nemůže za žádných okolností býti podřazen pod mírnější ustanovení § 167 g) tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, Zm II 112/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 20. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem žhářství podle §§ 166, 167 d) tr. zák.

Důvod y:

Důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. pro zamítnutí návrhu na výslech svědka Františka D-ého jest uplatněn ve zmateční stížnosti na širším základě, než jak byl návrh učiněn při hlavním přelíčení. Kdežto důkaz ten byl podle protokolu o hlavním přelíčení veden o tom, že v obou případech obžalovaný svému otci hlásil, že hoří, by jeho přítomná (nevlastní) matka Anežka D-á byla postrašena, rozšiřuje zmateční stížnost obsah důkazu toho i na to, že následkem onoho hlášení obžalovaného, o němž tvrdí, že se stalo z lítosti a v pravý čas, byl oheň uhašen a všeliká škoda byla zamezena, že si obžalovaný šel pro klíč, vzal putnu a běžel hasiti. K tomuto rozšířenému obsahu důkazní věty nelze přihlížeti, neboť s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. jest zkoumati, zda a pokud byla obhajoba zkrácena zamítnutím návrhu tak, jak byl učiněn. Poněvadž však měla býti navrhaným důkazem osvědčena pouze pohnutka trestného činu, která ostatně plynula i z ostatních výsledků trestního řízení, jí však úmysl na založení požáru nejen není vyloučen, nýbrž naopak doznává v něm opodstatnění, nebyl